

Reisverslag van Harry Overtoom

Fietstocht van FARO naar MALAGA (22 april – 12 mei 2013)

We wilden het dit jaar rustig aan doen. We, dat is mijn zwager Guus, die op Curaçao woont en dat ben ik. In het verleden heb ik met Guus lange fietstochten gemaakt, o.a. naar Rome, Parijs, Wenen, Madrid en Athene. Guus telkens op zijn ligfiets en ik op wat wordt genoemd een normale fiets. Maar op Curaçao fiets je niet zoveel, dus vandaar het voornemen om het rustig aan te pakken. Bovendien vond ik het na de intensieve tocht van vorig jaar naar Rome met mijn zwager Eric ook wel verdiend om het dit jaar eens wat kalmer aan te doen.

22 april was het zover. We peddelden 's middags naar Zestienhoven en vertrouwden onze fietsen toe aan Transavia met de bestemming Faro in Portugal.

Na een vluchtje van zo'n tweeënhalf uur konden we de fietsen, ingepakt in een hoes van de fietsvakantiewinkel.nl, in ongeschonden staat in ontvangst nemen. We fietsten die avond een paar kilometer langs leuke binnenweggetjes naar het centrum van Faro, waar we in een hotelletje met piepkleine kamertjes onze intrek namen. Er was gelukkig wel een smal gangetje buiten met een afsluitbare poort, waarachter we onze fietsen veilig konden stallen.

De volgende morgen, het was zo'n 30 graden en een strak blauwe lucht (wat een verschil met de gure noordoostelijke stroming in Nederland bij ons vertrek), gingen we echt op pad.

Schitterende tocht over binnenwegen langs de kust met het heerlijke aroma van bloeiende citroenbomen in onze neuzen. Na 45 km toeren sloegen we onze tentjes op op een camping in Cacela, waar we de enige kampeerders waren.

De volgende dag namen we een stukje binnenland langs een mooi stuwmeer, maar wel met korte, heftige hellingen van zo'n 12 %. Dat was toch wel even eraan trekken. Je stuit dan vervolgens op de rivier, de Guadiana tussen Portugal en Spanje. Om die te overbruggen, kun je twee dingen doen. De veerpont in Vila Real de San Antonio (P) naar Ayamonte (SP) nemen of de iets noordelijker gelegen brug. Echter, over de brug loopt alleen een autoweg. Van de oprit in Portugal naar de afrit in Spanje moet je dan 6 km (illegaal) langs de snelweg fietsen. Ik zal niet onthullen welke keuze wij gemaakt hebben. Maar je moet natuurlijk gewoon de veerpont nemen. Die avond sloegen we onze tentjes op in Isla Cristina. We hadden die dag een pittige (berg)etappe van 75 km achter de rug, maar daarna, behoudens voor Malaga, zou het allemaal een stuk milder worden en maakten we niet meer van die afstanden per dag.

De derde dag een rustig stukje langs de kust naar Punta Umbria en de volgende dag door een mooi natuurgebied, wetlands (waar zowaar een fietspad was aangelegd, maar wel met tal van onnodige bochten en hellinkjes, waar zeer gevaarlijk en snel werd gemountainbiked), om Huelva heen naar de kust tot Mazagon. Onderweg uitgestrekte velden met aardbeien onder plastic koepeltjes. Smaakten goed, tot ik Guus vertelde, dat ik eerder een man met een gifmasker op en een gifspuit in zijn handen bezig had gezien. Ik kan me herinneren, dat er in Huelva geapplaudisseerd werd voor de ligfiets van Guus, die trouwens in heel Spanje met veel enthousiasme werd begroet. Hier in Nederland zie je er niet zoveel (meer), maar in Spanje en Portugal is een dergelijke fiets totaal onbekend.

We volgden de kust nog tot Matalas-Canas, waar we volgens onze informatie een camping zouden aantreffen, maar die bleek inmiddels te zijn opgeheven. We hebben toen maar naar een geschikt plekje bij het stadje gezocht en hebben daar 's avonds na in het stadje lekker te hebben gegeten en gedronken onze tentjes neergezet. Het was overigens in een natuurpark, waar om elf uur in de avond het hek op slot ging en om acht uur 's morgens weer werd geopend. Ideale tijden. We stonden daar (veilig?) afgeschermd van de buitenwereld op een plekje, dat niet zichtbaar was vanaf de weg. Vervolgens ging het richting Sevilla. Nu werd het weer wat minder. Straffe wind tegen en de temperatuur zakte naar zo'n 12 graden. Onderweg kwamen we enorme sinaasappelplantages tegen, waar grote groepen noordafrikaanse vrouwen werkten en waren gehuisvest. Op zondag, de dag dat wij daar passeerden, maakten zij in grote groepen onder leiding een wandeling over de

buitenwegen. We moesten die dag overigens met fiets en al nog een vrij fors stromende rivier doorwaden (moet je maar niet zulke binnenwegen kiezen). Aangezien onze reis toch wel op een beetje comfort was afgestemd, namen we onze intrek die nacht in een hotel in Benacazon, zo'n 25 km voor Sevilla. Hotels waren in onze ogen, misschien in deze tijd van het jaar, verrassend goedkoop.

In Sevilla, of liever gezegd dicht daarbij, in Dos Hermanos, sloegen wij onze tentjes voor twee nachten op. Het weer was weer opgeknapt. De stad bezochten we met het (in Spanje prima geregelde) openbaar vervoer. 's Avonds hebben we nog een indrukwekkende Flamenco show bezocht. Sevilla is een mooie stad, zeker het paleis met tuinen en de kathedraal (na de Sint Pieter en St.Pauls in Londen de derde grootste kerk ter wereld) en de omliggende binnenstad met arena, zijn een bezoekje waard.

Na Sevilla zetten we koers richting Córdoba. De eerste dag belandden we in Carmona, het was 1 mei, dag van de arbeid en groot feest aldaar. Carmona is een prachtig wit stadje met smalle straatjes met witte huisjes en een boven gelegen parador met een grandioos uitzicht, bijna tot in Córdoba. We hadden die dag weer behoorlijke wind tegen en het werd daarom toch maar weer een hotel in het centrum van de stad.

Vervolgens via Palma del Rio, waar ik een nieuw achterband voor mijn fiets kreeg (een bultje werd steeds groter en eindigde als een behoorlijk gat in mijn band) en waar we weer in een hotel overnachtten, bereikten we Córdoba. Vriendelijke politieagenten, aan wie we de weg naar de camping vroegen, verschaften ons een plattegrond van de stad en gaven de route aan. De camping van Córdoba ligt slechts op 4 km fietsen van het historische centrum van de stad met de wereldberoemde Mesquita. We sloegen in Córdoba onze tentjes op voor drie nachten. Het is fantastisch te verkeren in het historische centrum van Córdoba met historische gebouwen, piepkleine straatjes, gezellige pleintjes, de brug tegenover de Mesquita, de watermolen. We sloegen de Mesquita vooralsnog even over, aangezien we zeker van plan waren daar terug te keren met onze echtgenotes, wanneer die in Malaga zouden zijn gearriveerd. Maar dan per auto.

We zaten ruim in de tijd en hadden nog een kleine week om naar Malaga te fietsen.

We hebben dat rustig gedaan. Met tussenstops in La Carlota en Puente Genil (in beide plaatsen tentjes opgezet) en hotels in Mollina en tenslotte nog in een plaatsje, een stukje voor Malaga. De route van Córdoba naar Malaga is landschappelijk fantastisch. We legden kilometers af met onafzienbare olijfgaarden aan weerszijde van de weg.

Een prachtig stadje is ook Antiguerra, met in de binnenstad straatjes met wel 12% helling. Ja, we moesten daar naar boven om vervolgens nog een echte bergpas te nemen en wat daarna nog kwam om tenslotte richting Malaga te kunnen afdalen. Maar wat een vergezichten, werkelijk schitterend. Het was de voorlaatste dag voor Malaga met een echte bergetappe van niet minder dan 70 km. Op vrijdag 12 mei denderden wij dan vanaf de berg Malaga binnen. Regelrecht naar het in de oude binnenstad besproken appartement, waar mijn schoonzus Els, reeds haar intrek had genomen. Mijn vrouw Ineke arriveerde op de zondag daarna.

In de week daaropvolgende huurden we een autootje, waarmee we naar Granada zijn gereisd om het Alhambra te bezoeken en waarmee we naar Córdoba zijn gereden. Eerst een stukje binnendoor om onze echtgenotes te laten zien wat voor een ontzettende hellingen we hadden bedwongen en te bezien of we daarmee bewondering konden afdwingen en daarna verder over de snelweg. In Córdoba hebben we de Mesquita bezocht. Hoe is het mogelijk, een door de christenen gebouwde kathedraal in de immense moskee die het daarvoor uitsluitend was.

Dinsdag 21 mei moesten we weer even fietsen, te weten van het appartement in Malaga naar het even buiten de stad gelegen vliegveld. Eerst nog een stukje echt fietspad en daarna, buiten de stad, moesten we onze fietsen zelfs over de vangrail tillen om tegen het verkeer in veilig het vliegveld te kunnen bereiken. Een andere weg was er niet. Mensen, als wij klagen over Nederland, bedenk dan dat het voor de fietser nergens zo goed geregeld is als hier.

Al met al hebben we toch nog zo'n 1000 km in totaal afgelegd en beslist niet over vlakke wegen.

Maar relaxed. Mooi weer in het algemeen, vriendelijke mensen ontmoet. Lekker gegeten en gedronken. Portugal en Spanje zijn goede landen om te vertoeven. Transavia zorgde ook op de terugweg naar Rotterdam weer goed voor onze fietsen, zodat we 's avonds weer (in regen en met wind tegen) naar huis konden fietsen.

Harry Overtoom, 2013